

Tilbage staar imidlertid den tredie Gruppe af Indvendinger, de der gaar ud paa, at en saadan Lovbestemmelse er overflødig, idet Reglerne om Arbejdsanvisningen skulde udfylde de tilstedeværende Mangler. Arbejdsgivere, der er Genstand for ulovlig Arbejdsvægning, kan blot rekvirere Arbejdskraft paa det offentlige Arbejdsanvisningskontor, siger man; der vil da blive stillet dem ledig Arbejdskraft til Raadighed, og for denne Arbejdskraft, hvis den vægrer sig, vil Arbejdsløshedskassen blive lukket. Derved opnaas, at de ulovligt arbejdsvægende udelukkes fra Understøttelse, uden at denne samtidig berøves flere end netop nødvendigt for Formaalet. Men saaledes gaar det ikke til i det virkelige Liv under en kollektiv Arbejdsvægning.

Naar Arbejdsgiverne er bekendte med, at der blandt Arbejderne er kollektiv Enighed om Arbejdsvægning, henvender de sig til deres Organisation for at faa ordnede Tilstande tilvejebragt; men de henvender sig af flere Grunde kun sjældent til Arbejdsanvisningen. De ved, at dette ikke nytter noget, at det kun er en for-gæves og tom Ceremoni. De bliver trætte af hver Dag at gentage denne Ceremoni med det samme negative Resultat, at ingen af de anviste Arbejdere melder sig. Og det er ofte en kostbar Ceremoni, som man ikke kan forlange af Arbejdsgiveren. Hvis han under en Strejke hver Dag skal holde Materialer parat, holde Maskinen rede til at gaa og sørge for Tilstedeværelse paa Arbejdspladsen af alle de Arbejdere af andre Fag, med hvem Samarbejdet skal foregaa — holde alt dette rede blot for at afvente, om de, som af Arbejdsanvisningskontoret stilles ham til Raadighed, ogsaa virkelig møder og er villige til at tage fat, saa vil de Tab, som den ulovlige Arbejdsvægning i og for sig paafører ham, forøges i betydelig Grad. Det kan man ikke forlange af Arbejdsgiveren. Tværtimod maa han forlange en vis Sikkerhed for, at den ulovlige Arbejdsstandsning *positivt er opgivet fra Arbejdernes Side*, førend han sætter Arbejdsapparatet i Gang, og det ikke blot af de nævnte pekuniære Hensyn, men ogsaa fordi en Igangsaettelse med fra Anvisningskontoret hidsendte Folk *kan* befrygtes at føre til Uroligheder, naar Genoptagelsen af Arbejdet ikke er godkendt af Kammeraterne. Endelig kan i slige Tilfælde den offentlige Arbejdsanvisning, der hverken giver Arbejderen Frihed i Valg af Arbejdssted eller Arbejdsgiveren Frihed i Valg af Arbejdere, ikke erstatte den Frihed i saa Henseende, som er en Forudsætning for de indgaaede Overenskomster.

Det maa derfor hævdes, at Arbejdsanvisningssystemet ikke i tilstrækkelig Grad beskytter mod ulovlig kollektiv Arbejdsvægning, selv om det i nogen Grad kunde modvirke Følgerne, hvis det fungerede efter sin Hensigt. Men heller ikke dette er der tilstrækkelig Sikkerhed for.

*

*

*

Paa dette Punkt af Undersøgelsen maa vi forlade § 14 Nr. 1 og gaa til Paragraffens øvrige Bestemmelser. De giver i Punkterne 2—7 en Række Bestemmelser om Personer, der ikke maa faa Understøttelse. I intet af disse Punkter er der Brug for noget vanskeligt Skøn fra Kassens Side undtagen i Punkt 7, der nægter Understøttelse til „Medlemmer, der uden fyldestgørende Grund vægrer sig ved at overtage et af Kassens Bestyrelse eller af et kommunalt Arbejdsanvisningskontor anvist Arbejde, som efter Kassens Bestyrelses Skøn svarer til vedkommendes Evne“.

Medens det vistnok i det store og hele er saare heldigt at knytte Arbejdsløshedskasserne til Fagforeningerne — heldigt baade for Kasserne og for Fagfor-